

Per smilte lidt forlegent.

„Naa — det var ikke saadan alvorligere ment. Nej, jeg bliver her, Madam Olufsen! ... Dersom De da vil have mig.“

„Aa ja ... naturligvis ... dersom ...“

„De trækker sgu dog paa det ... Naa ja, jeg veed det godt. Jeg har været lidt vidtløftig i den senere Tid. Lad os ikke snakke om det. Men Gud bevares — hvad er der paa Færde, Madam Olufsen? De er jo i Stadsen fra Morgenstunden. Skal De til Alters?“

„Nej, men — veed De det ikke? — Skipper Mortensen er kommen her til Byen iforgaars. Og nu skulde vi jo derhen i Besøgelse i Eftermiddag.“

„Jeg følger med! Jeg møder ombord. Jeg længes virkelig efter engang igen at se den gamle Støder.“

„Tager De nu ikke fejl, Sidenius? Den Morskab er vist ikke længer noget for Dem.“

„Sludder, Madam Olufsen! Bliv nu ikke straks kalkunsk. Som sagt — vi mødes ombord! Er det hørt?“

Madam Olufsen maatte smile, saa tungt hendes Hjerte i Grunden var. Hun kunde aldrig modstaa ham, naar han var i det Lune.

„Ja ja,“ sagde hun. „De veed, at De altid er velkommen hos Mortensen. Han er da aldrig gladere, end naar han ser Dem. Jeg tror, han er ligesom lidt forlibt i Dem.“

Skipper Mortensen var en gammel Ven af Huset. Han boede i Flensborg men kom regelmæssig to Gange aarlig til København med sit Fartøj for at sælge Ost, Smør og røgede Varer til nogle af Byens større Spækhøkerforretninger og enkelte personlige Bekendte. Naar Højbaadsmanden ved sin daglige og grundige Gennemlæsning af „Telegrafens“ Skibs- og Havneliste havde set, at Sluppen „Karen Sofie“ var passeret Toldboddommen og laa fortojet ved Børsen, havde han ingen Ro paa sig, før Dag og Tid for et Besøg var besluttet og Trine skikket i Byen for at varsko unge Didriksen. Denne var en anden af Familjens Venner. Han var Droskekører og boede i Store Brøndstræde og havde i en Aarrække ved saadanne Lejligheder be-